

Серпень

Антін Павлюк

Ті ранки золоті, сухі, холодні
По стернях тіні хмар у прозор, у блакить...
Там серпень клонить тінь із синьої безодні,
Там серпень сполохом, морями піль горить.

Перерипіли вже вози повільнії, важкії
В ліниву куряву прозорий зореспад...
Вже по клунях лежать, пшениця й жито,
Хід осені вистукує вже яблуками сад.

І не буяти вже, не гнати сік отавам.
Сухі, порожні ранки золоті,
І вже нещирі всі оті ласкаві
Слова твої... Ох, – все не ті, не ті.